

aquestes muntanyes. L'àrea assoleix la denominació de Parc de l'Estat de Nova Gales del Sud el 1944 amb una extensió de 528.000 hectàries, i el 1967 passa a ser administrat per l'agència de Parcs Nacionals.

Fa 450 milions d'anys, durant l'època geològica de l'ordovicià la major part de la costa est d'Austràlia estava sota el mar. D'aquesta situació en quedaven excloses algunes illes que afloraven en ser els pics de carenes volcàniques. Les roques sedimentàries i les volcàniques es van anar acumulant entorn d'aquestes illes. Uns 350 milions d'anys enrera comença un procés de creixement, plegaments, falles i erosió que encara continua en el present. Grans quantitats de roca granítica es col·loquen amb les roques volcàniques i sedimentàries en un procés de metamorfisme a través de calor i pressió. Posteriorment els volcans es van activar altra vegada fa unes desenes de milions d'anys i van produir grans quantitats de basalt. Ja en temps històrics, fa 40.000 anys el clima es va refredar molt, el paisatge queda cobert de neu i gel permanent, i es desenvolupen glaceres en una àrea de 40 km². Les glaciacions van provocar espessos de neu i gel de 100 metres d'alçada, i actualment es poden observar diversos llacs formats a conseqüència de les glaceres (Blue Lake, Hedley Tarn, Club Lake, Lake Albina i Lake Cootapatamba). Les roques que s'observen avui dia són granítiques, metamòrfiques i sediments, i inclouen pedra calissa que ha format un seguit de coves. Es creu que l'actual alçada del Mt. Kosciusko es va assolir durant el pliocè fa cosa de 12 milions d'anys. Des d'un punt de vista botànic, es caracteritza per una gran varietat d'herbes, i una gran proliferació de flors a l'estiu. El rei però és l'eucaliptus, de què Austràlia té diversos centenars d'espècies diferents. Entre els 1.100 i els 1.400 m hi ha l'*Eucalyptus pauciflora*. En l'àrea subalpina, entre els 1.400 i els 1.850 m viu l'*Eucalyptus niphophila*, més conegut com *Snow gum*, o eucaliptus de les neus, arbre molt apreciat pels australians donada la bellesa dels dibuixos i colors del tronc.

Per raons de temperatura, la millor època per caminar és a l'estiu. De dia sol ser calorós, però les nits són bastant fresques. De tota manera, la característica fonamental del clima són els canvis inesperats. Un dia assolellat d'estiu pot canviar en poca estona i formar núvols densos que fan perdre bona part de la visibilitat. Les tempestes també arriben sense avisar i al bell mig de l'estiu hi pot haver nevades encara que normalment poc importants. Els vents del nord i del sud-est bufen molt fort a vegades i la sensació tèrmica de fred pot ser molt intensa a ple estiu. Les condicions d'estabilitat atmosfèrica són millors a la tardor, i encara que sigui més fred que l'estiu, la possibilitat de canvis sobtats és molt menor. L'únic problema és que la boira baixa és relativament comuna durant aquesta estació de l'any i a vegades no desapareix durant tot el dia. Durant l'hivern i la primavera la muntanya està coberta de neu i la millor manera de caminar és amb esquís de muntanya. A conseqüència d'aquesta climatologia és aconsellable portar equipament de fred i pluja i, sobretot, pel vent. Per qüestió del vent, aquest comentari també inclou la tenda.

Austràlia és un paradís per caminar i fer-hi excursions. La immensitat i la varietat de paisatges, des de l'alpí fins al desert més calorós, passant per zones temperades i tropicals dóna un marge de possibilitats difícil de trobar. Els camins de muntanya dins de Parcs Nacionals estan normalment ben indicats amb cartells de fusta,